

НАРОДНА ДУМКА

Стаття 5 Конституції України: Єдиним джерелом влади в Україні є народ

Аналітично-інформаційна газета

№ 13 (38)

15 травня 2017 року

ГОСТРІ ПИТАННЯ

Чому його обрали главою держави

До його президентства про Порошенка можна було коротко сказати так: розумний, красномовний, рішучий, надзвичайно успішний та заможний бізнесмен. Блискуче володіння англійською значно сприяло налагодженню його ділових та бізнес-контактів за межами країни. А до того потроху встиг попрацювати на різних державних посадах: міністр закордонних справ, міністр економічного розвитку та торгівлі, голова Ради НБУ. Після Помаранчевої революції 2004 року сподівався на посаду прем'єр-міністра. Але на заваді стала Юлія Тимошенко — одвічний «возмутитель спокойствия», яка вместилися у цьому кріслі, хоча ненадовго, бо примудрившись усіх між собою пересварити, тож вже через сім місяців стала безробітною.

Довелось панові Порошенку задовольнитись посадою секретаря РНБО. Це тривало недовго, бо після гучних звинувачень у корупції, він пішов з цієї роботи. Відтоді Петро Олексійович надовго зник з публічної площини, політична кар'єра в нього пішла у підпілля.

За даними соціологічних досліджень ще влітку 2013 року рейтинг Петра Порошенка по Україні був в межах 2-3%. Його «рожевою» мрією тоді була посада мера столиці, і на той час за нього готові були проголосувати лише 7% киян.

Трагічні події листопада-грудня 2013 року, що сталися на Євромайдані в Києві, змінили життя не тільки України, а й життя самого Петра Олексійовича. Вони несподівано для нього самого винесли його мов на гребені хвилі на саму гору, і про потенційного лідера відразу заговорили. Молодий, тоді йому було лише 48 років, відчув, що це його час. Коли він відмовився від посади голови Верховної Ради України, стало абсолютно зрозумілим, що він «підє на президента». До того ж фінансово ж був незалежний, та й добре коли майбутній президент багатий. А то вже був один з ідеїдней, Янукович: почав з шапок, а закінчив усією країною, яку обідрав як липку — та й утік до Росії.

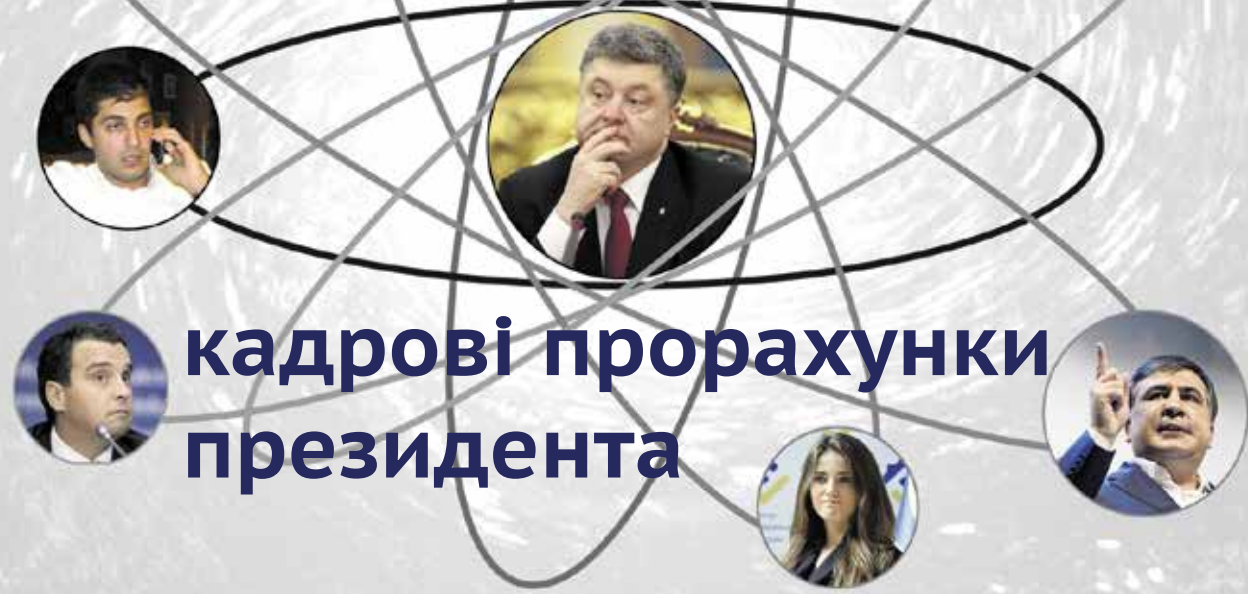
Народ України, проти якої розпочала війну Російська Федерація, негайно потребував сильного лідера. Порошенку повірили, і обрали президентом. Бо до цього, як вже було сказано, практично забутий і не публічний, якось неймовірно, він зміг став президентом величезної європейської країни. Отже — сталося диво, а диво, як відомо, може творити тільки Бог. Тому завдячувати своєму президентству Петру Олексійович повинен тільки йому і українському народові, та аж ніяк таким своїм особистим якостям, як рейтинг та популярність яких власне кажучи, не було до того часу.

Перші кадрові рішення на посаді президента

Зовнішня політика — абсолютний і беззаперечний успіх Порошенка від самого початку і по цей день на цій роботі. Він блискучий і харизматичний оратор, вишуканий дипломат, почувачється на рівних серед усіх своїх колег, включно з Президентом США та Франції, канцлером Німеччини — як не як, ці країни світові лідери, з якими потрібно уміти говорити.

Що стосується внутрішньої кадрової політики, яку почав реалізовувати новий президент, то абсолютна більшість політичних експертів, аналітиків

Із широко відкритими очима:

кадрові прорахунки президента

В травні 2014 року після трагічних подій на Майдані в Києві українці на дострокових виборах обрали собі нового Президента України — Петра Порошенка. Свої голоси за нього віддали 54,7% виборців, що дало йому можливість уже в першому турі здобути перемогу — безпрецедентний до цього часу випадок. Після того минуло три роки. Чи виправдав новий президент сподівання українців — настав вже час про це поговорити.

та соціологів, і, що є визначальним, українського народу, вважають її провальною. Порошенко прийшов на посаду президента без команди, серед українців нікого не знайшов, тому вирішив залучити іноземних спеціалістів. Чого тільки варто запрошення за його ініціативою на роботу в уряд прибалтійсько-грузинсько-американської команди. Вже зовсім скоро усі вони з тих чи інших причин покинули свої посади. Отже, високі державні кабінети бачили та пам'ятають імена вже колишніх посадовців за часів президентства Порошенка:

— Наталія Ярьсько — міністр фінансів, народилася в США в сім'ї вихідців з України, в нашій країні живе та працює з 1992 року;

— Айварас Абромавічус — міністр економічного розвитку і торгівлі України;

— Сандро Квіташвілі — міністр охорони здоров'я України;

— Давид Сакварілідзе — заступник Генерального прокурора України, прокурор Одеської області;

— Ека Згуладзе — перший заступник міністра внутрішніх справ України;

— Хатія Деканоїдзе — голова Національної поліції України;

— Міхеїл Саакашвілі — голова Одеської обласної державної адміністрації;

— Георгі Лорткіпанідзе — начальник ГУ НП в Одеській області.

Одеський хаос

Іноземці — то ще таке. Є куди більший гандж підходу формування, так би мовити, команди. Люди, які повірили Петру Порошенку, вкрай обурені тим, що в партії, вибачте за тавтологію, імені свого імені — «Блок Петра Порошенка «Солідарність»», той віддав щонайменше половину депутатських місць на усіх рівнях вихідцям-перебіжчикам з Партії Регіонів. Тим, хто ще зовсім недавно клявся-божився у вірності Януковичу. Цим самим довіра у людей до гаранта їх світлого майбутнього втрачена, і її уже ніяк не повернеш.

Не треба далеко ходити за прикладами: в Одесі Петро Олексійович чомусь, фактично, подарував Олексію Гончаренку, якого з пелюшок ростила Партія Регіонів, усю обласну організацію БПП. Одесити добре знають «это молодое дарование», схожого на мультяшний персонаж: він «боровся» до нестями за встановлення паркоматів у місті, «відстоював» права робітників Одеського припортового заводу. А поміж

Министр приехал

и пообещал ремонт дорог и много лоукостов

Один из самых откровенных и решительных министров нынешнего Кабмина глава Министерства инфраструктуры Украины Владимир Омелян откровенно и прозрачно отреагировал на вопрос, когда же будет открыто воздушное пространство Украины для России, возобновятся прямые авиарейсы между странами. По его глубокому убеждению, это произойдет тогда, когда Украине будут возвращены ее исконные территории, включая и Кубань.

Мост возле Паланки сделают к осени

После такого заявления он по многочисленным делам поехал в Одессу, где ему довелось отвечать на не менее злободневные вопросы. Так как проблем с дорогами и транспортом в нашей области не счесть. Первым делом он успокоил жителей Одесчины, сообщив им, что дороги таки да, как и хотелось бы всем, будут ремонтировать и дальше. На эти цели из государственного бюджета выделят почти 2 млрд. грн. Это — дополнение к тем 1,5 млрд. грн., которые на основе сверхплановых поступлений от таможни выделяет на эти цели бюджет области. Но дабы этот ремонт не столь сильно обогатил всех тех, кто им занимается, как это было обычно, министерство намерено производить масштабный мониторинг качества и эффективности ремонта дорожного покрытия.

— Мы, наконец, завершим долгострой, те, о которых много говорилось, — сказал министр. — Для нас дело чести закончить трассу Одесса-Рени в этом году, чтобы она была проезжей, качественной.

При любом контракте на дорожные работы будут привлекать консультанта для контроля всех видов работ с этапа проведения тендера и приема акта сдачи.

Будет ли оно сделано, и что за этим последует, мы проживем и увидим. А пока министерство проверило все дороги, построенные в 2016 году. Идеальными они не оказались, поэтому дефекты должны устранить в ближайшие сроки. Кто не сделает этого, заплатится довольно сурово, так как не будет допущен к участию в тендерах.

И дабы удостовериться воочию, как идут такие процессы, поехал в Паланку осматривать ход капи-

тального ремонта моста по трассе Одесса-Рени. Там он заверил всех, что работы по восстановлению моста должны быть завершены осенью этого года:

— Разрушенный мост вызвал много неудобств жителям региона, в течение полугода люди вынуждены были ездить через Белгород-Днестровский. Но уже с 15 мая открывается объездная дорога на время реконструкции моста, а сам мост должен быть завершен в октябре-ноябре этого года. А всего в этом году планируется восстановление около 80 мостов по всей Украине.

Больной же вопрос безжалостного разрушения уже отремонтированных дорог неимоверно перегруженными грузовиками будут решать с помощью мобильных весовых комплексов. Их министр пообещал выделить для области еще аж три.

— Мы дадим три дополнительных весовых комплексы уже с 1 июля этого года, а после проведения тендера и закупки более 70 новых ГВК, область получит еще несколько. Габаритный контроль — это не только дело государства, это дело региона. Мы должны устанавливать полностью автоматические комплексы считывания веса для того, чтобы не было возможности влияния человеческого фактора. Это должна быть четкая система по всей Украине.

Несколько перспективных обещаний

Кроме это, Владимир Омелян очертил еще ряд очень важных для Одесской области вопросов. В-первых, он сказал, что в данный момент работает над повышением инвестиционной привлекательности нашего региона:

Із широко відкритими очима: кадрові прорахунки президента

Продовження. Початок на 1 стор.

тим усім казав: «Я говорю по-руськи» та розклеював відповідні наклейки і з гордістю носив георгіївську стрічку, яка стала символом сепаратизму в Україні та «руського міра» в Одесі, а потім швидко перефарбувався в українського псевдопатріота. Як могло таке статися, невже Порошенко не знав чи не бачив, кому він віддав своє представництво?

На превеликий жаль, для Одеської області перебування на посаді голови обласної державної адміністрації Міхеїла Саакашвілі завершилось повним фіаско такої вкрай фантазійної кадрової політики. Михайло Ніколович — фігура світового масштабу. Він — колишній президент невеличкої, але самостійної країни — Грузії. Але амбіції у нього залишилися ті ж — президентські. А в Україні, згідно з Конституцією України, передбачено тільки одну посаду голови держави. Міхо просто все набридло — пішов у відставку, перед цим розваливши повністю роботу усієї ОДА та звинувативши на прощання у корупції усю верхівку влади в Україні. Наступному губернатору залишився непростий спадок, який знаходячись по коліна в тому усьому, засукавши рукава і штани, все це зараз розгрібає.

А ось, ще один чи то «прикол», чи то анекдот. Саша Боровик, друг (?) і заступник Міхо Саакашвілі в Одеській ОДА, громадянин Німеччини, який узв-

ся просто «ниоткуда» і отримав з рук Президента України український паспорт. Він ледве не став мером Одеси під час виборів, зайнявши почесне друге місце, але без вручення срібної медалі. Як тільки пішов Саакашвілі, він здивував слідом за ним. І ось вже зараз усі ЗМІ сповістили про те, що Петро Порошенко своїм указом позбавив Сашу (саме так той скрізь представлявся) громадянства України. Це по-якому: тут дав, тут забрав?

На додаток, слідом за «молодими реформаторами» пішла і Юлія Марушевська — яка теж встигла попрацювати у Саакашвілі заступником, потім, без завершення конкурсу, за особистим призначенням президента — керівником Одеської митниці. До цього ж молода та гарна 26-річна філолог попрацювати ще не встигла — то Гарвард завадив, то Кембрідж чи то Стенфорд, хто зна, напевне, вона просто звичайний вундеркінд.

Побажання нашому президенту та виборцям

Та все ж, кожен народ достойний тієї влади, яку він обирає. І ще: ми, навіть, повинні молитися за неї, аби Господь благословляв її, владу, відразу підкреслюю — благословляти на благі діла, адже це наша країна, в якій живемо ми, наші діти і онуки.

Олеся ОЗАРІНСКАЯ

ГОСТРІ ПИТАННЯ

Тож хочеться аби нинішній президент очистив лави своєї партії БПП «Солідарність» від недостойних особистостей — затятих «регіоналів», які такими і залишились, був відвертим зі своїм народом.

Історія знає такі факти, що коли країна потрапляє у біду, то найзаможніші віддають значну частину своїх статків для її порятунку. Україна зараз воює, на неї напад агресор — Росія. Чому б, наприклад, Петру Олексійовичу, не виступити у Верховній Раді України з пропозицією до депутатів переказати частину своїх статків на потреби армії. А почати з себе, адже згідно електронних декларацій переважна більшість депутатів, міністрів і інших високопосадовців — мільйонери та мільярдери, якими вони стали завдячуючи Україні. Оце був би жест доброї волі з його боку — увійшов би славно в історію України навіки!

Чи оберуть українці Петра Порошенка знову на новий строк президентом — впевненості в тому мало. Якщо він зараз раптово не зміниться і не відчужує волю народу — то тоді ні, не оберуть. Але б краще відчужу.

А нам, народу України, треба думати і обирати собі президента серцем — чесно і справедливо. Для того, аби не розчаровуватися у владі, треба, перш за все, не зачаровуватися нею. І будемо обирати доти, поки не оберемо достойних. А ще пора підніматися новим лідерам та давати їм дорогу. Настає час нових імен та нових подій.

Владислав ОЗАРІНСЬКИЙ

Інформаційні війни Кремля — під прицілом

УКРАЇНА

Україна разом з усім цивілізованим світом відзначила травневі свята. І якщо 1-2 травня минулося у нас відносно спокійно, то 9 травня добре сколихнуло країну. Найменше в тому було звичайного людського болю та суму за тими, хто поклав своє життя у 1939-1945 роках під час Другої світової війни. Хвиля неспокою була влаштована тими, хто знову і знову рветься до влади, бо страшенно хочуть реваншу. Вони — це колишня Партія регіонів, яка змінила вивіску на, так званий, Опозиційний блок. Вони не гребують ні чим, навіть такою святою річчю, як пам'ять про загиблих. І це їх ідеологія, яка зароджена в агресивному Кремлі і звідти керується.

Хто вигадав «безсмертний полк»

Відповідь коротка — Путін. Суть наступна: учасники руху щорічно в День Перемоги 9 травня проходять колоною по вулиці з фотографіями своїх рідних — ветеранів армії та флоту, підпільників, партизанів, в'язнів концтаборів, блокадників, дітей війни, працівників тилу, — а також записують сімейні історії про них в Народний літопис на своєму сайті.

Диктатору потрібно увесь час тримати людську масу під тотальним контролем. Для цього Путіну й вигадали «Бессмертний полк». 9 травня 2015 року ця акція вперше пройшла вулицями Москви та на Красній площі. Нічого спільного з увіковіченням світлої пам'яті загиблих героїв це не має. Він, Путін, заявив, що Радянський Союз, а розумій — Росія, виграла б Велику Вітчизняну війну і без України.

Путін — нелюд, бо саме Україна була в епіцентрі Другої світової війни, на якій втратила найбільшу кількість свого населення серед усіх інших країн світу — 8 мільйонів чоловік, тобто майже кожен п'яту людину, яка жила тоді на території України, або до 45% загальних втрат СРСР. Всього, за даними вчених, під час Другої світової війни на фронті та на окупованих територіях загинуло 18 мільйонів жителів СРСР. Для порівняння: Німеччина втратила 6,5 млн. чоловік, Росія — до 6 мільйонів, Польща — 5 млн.

Не слід забувати і про так звані демографічні втрати. Якщо в січні 1941 року в Українській РСР проживало 41,9 млн. чоловік, то в 1945 — 27,4 млн. Різниця в 14,5 млн. — це вбиті, померлі від хвороб і голоду, евакуйовані, депортовані, мобілізовані, емігранти, втрати у природному прирості.

Або ще один красномовний факт. Усього німці депортували з радянських територій 2,8 млн. чоловік. У той же час із України до Німеччини як робочу силу було вивезено 2,2 млн. чоловік або майже 80% від усіх депортованих.

Імперська Росія просто прикрилась Україною, коли Гітлер мав намір знищити СРСР. Звідси — такі великі людські та матеріальні втрати України, які не можна порівняти з російськими чи німецькими.

Очолюючи колону «Бессмертного полку» на Красній площі професійний убивця світового рівня Путін демонструє усьому світові, що сіяти смерть — це його диявольське покликання. І для того, аби його чорна справа просувалася в Україні, тут йому потрібні свої вірнопіддані.

Путінські медіа-кілери

Путлерівська російська смертоносна машина, напавши в 2014 році на Україну, на першому рубежі своєї окупаційної армії озброїлась найпотужнішою та найефективнішою зброєю XXI-го століття — інформаційною. Ця зброя знищує у людей мізки, і вони перетворюються на зомбі, а далі, що хочеш — те й роби з ними. На це володар Кремля не жаліє сотень мільйонів, а то й мільярдів доларів. Йому не шкода цих грошей, бо він все одно їх украв і далі краде у свого народу.

Не вийшло у Путлера влаштувати Новоросію в Україні, заклинулася «русская весна» в Одесі. Але це його не зупинило, 9 травня — черговий привід спробувати «розкачати» ситуацію в нашій державі. Саме для цього й знадобився «безсмертний полк».

Один з українських журналістів, назвавшись кореспондентом російського телеканалу «Росія 24», поставив провокаційні запитання учасникам акції «Бессмертний полк», що проходила 9 травня цього року в Києві. Це були люди похилого віку, яким він передавав привіт від Володимира Путіна. На що старенькі у відповідь дякували главі РФ, і зазначали, що перегляд російських телеканалів є для них віддушиною. Саме те, що й треба президенту Росії — ідеологічна машина зминає людей.

«Russia Today», «Россія 24», «Первый канал» та інша нечесть — це телеканали Росії. Вони зробили і продовжу-

ють робити свою «чорну» справу в Україні, тому і є у нас й досі «любители русского мира», і не мало. Саме ці телеканали «вещали» про «утиснення» російськомовного населення, яке Путін повинен «рятувати», ввівши свої війська на територію України, на що йому дала згоду Рада Федерації. Це ж вони не втомлювалися істерити на увесь світ про «кровожадних бандерівців на Українне, кушающих младенцев».

Медіа-дурман

Але куди легше і продуктивніше розбивати голову українцям кремлівською «байдою», якщо там, тобто у нас, є для цього спеціальний потужний всеукраїнський телеканал. І це ніякий інший, як телеканал «Інтер». Саме він у прямому ефірі транслював 9 травня пішу ходу «Бессмертного полку» у Києві. Мимоволі дивлячись на це дійство, стає лячно: «Невже повернувся Радянський Союз?». Адже та ж риторика, сценарій, який брудно збудований на грі людських почуттів, скорботи та спогадів.

Справа, взагалі, дійшла до абсурду. Хтось в колоні, з піною в роті, закотивши до потилиці очі, щосили кричав: «Фашизм не пройде!», інші: «Христос воскрес!». Це вже суцільна маячня якась. На що соціальні мережі відреагували відповідно, додавши до цих маразматичних зойків: «Снігуронька, снігуронька!», або «Вільна каса!». Тобто, горлати можна було що завгодно, бо все це ніяким чином не стосувалося пам'яті загиблих у страшній війні.

У багатьох учасників «безсмертного полку» були одні і ті ж самі фотографії ветеранів (?), які їм роздавали організатори разом з 200 грн. Це вже театр абсурду — діти лейтенанта Шмідта, у яких був один на всіх «дедушка».

Телеканал «Інтер» професійно та наполегливо «обробляє» аудиторію. Один з класичних прийомів — розкрутка популярних артистів. І не обов'язково, аби такий артист був поганою людиною з низькими моральними якостями, аж ніяк. В кінці 2011 року з Німеччини, зі сцени опери та мюзиклу, до України повернувся Олег Винник — виходець з Черкащини, вже не хлопець, зараз йому 43 роки. Безумовно — талант, голос — мов безодня, будь-яку ноту візьме «без напруження». А ще й такий гарний, по-спортивному підтягнутий — жінки просто «балдеють», Пилип Кіркоров проти нього — двірник у відставці. Ось тільки репертуар у Олега — трохи «совком» віддає, не зовсім у тренді, але ж в цілому — все гарно.

І все б воно нічого, тільки тут вже працює телевізійне правило: чим більше народу дивиться твій канал, тим більше у тебе електорату, який тебе підтримає на виборах. «Інтер» не прогадав — концерт до Дня Перемоги на їх каналі побив усі рекорди за кількістю аудиторії. А таким людям набагато простіше «навитириати», що «безсмертний полк» — це «святе» діло. Ні, не святе, бо за ним стоять кремлівські ідеологи, а все, що вироблено в Кремлі — то для України є смерть.

Тож хочеться побажати артисту одного — змінити трохи репертуар і попрощатися з телеканалом «Інтер». І тоді у нього буде ще більше цілком заслуженої народної любові, а також статків і усіляких гараздів.

Агенти Кремля в Україні

Отже, зараз безпосередніми власниками телеканалу «Інтер» є:

— Дмитро Фірташ, громадянин України, якого на батьківщині правоохоронні органи підозрюють в злочинному заволодінні грошовими коштами Національного банку в особливо великих розмірах. На теперішній час за рішенням суду він затриманий в Австрії, у нього відібраний паспорт, та чекає екстрадиції до США. За звинуваченнями в даваним хабарі у розмірі 18,5 млн. дол., там йому загрожує 50 років ув'язнення з повною конфіскацією майна;

— Сергій Львовичкін — народний депутат України, на дострокових парламентських виборах 2014 року посів 12 місце у виборчому списку від політичної

партії «Опозиційний блок». За часів правління Віктора Януковича обіймав посаду глави Адміністрації Президента України.

Риторика, якої дотримується канал, багато в чому перегукується із риторикою народних депутатів України від ПП «Опозиційний блок». До складу її фракції у Верховній Раді до числа 43 депутатів входять такі одіозні постаті як Юрій Бойко, Олександр Вілкул, Михайло Добкін, Дмитро Добкін (своїми «космічними» маневрами у залі парламенту перевершив самого Леоніда Черновецького), Сергій Ківалов (просто без коментарів), Вадим Новинський, Юрій Павленко (той самий, хто стояв поруч з Віктором Ющенком під час Помаранчевої революції і був народним депутатом від ПП «Наша Україна»), Микола Скорик та Нестор Шуфрич — теж без коментарів, бо про них усі все знають. Ніхто з цих «панів» не заявив, що Росія — країна агресор, яка воює зараз проти України.

Однак, і це важливо, що далеко не всіх депутатів місцевих рад, що входять до лав цієї, вибачте, партії, можна ототожнювати з її керівництвом. Серед звичайних партійців Опоблоку чимало порядних людей, яких обставини, випадково чи за непорозумінням, туди закинули. ПП «Опозиційний блок» у Верховній Раді України — та ж «п'ята колона» Кремля.

Зміна поколінь: воїни АТО на захисті України

І ось так потихеньку виникло незрозуміле гарно розроблене ідеологами протиставлення ветеранів Другої світової та учасників сучасної війни — атівців. Розумна людина відразу б зрозуміла, хто та навіщо це робить. Та істерія робить свою чорну справу. 9 травня 2017 року під час ходи «безсмертного полку» сталося дежавю. Непростою була ситуація в Одесі, Запоріжжі, Києві.

Найгірше — в Дніпрі, там поліція жорстко побила ветеранів АТО, які закликали учасників акції полишити будь-яку партійну символіку, та таку, яка підпадає під закон про декомунізацію. Навіть більше, повилазили «тітушки», які відверто провокували атівців, погрозували їм та кидалися на них. Супроводжували ж «тітушки» колони Опоблоку, яку очолював народний депутат від їх партії Олександр Вілкул. В результаті — госпіталізація ветеранів АТО з серйозними травмами. Те ж, що відбувалося на Євромайдані в Києві в 2013 році.

Кремлівським ляльководам акція вдалася: зіткнення «безсмертного полку» з воїнами АТО сталося. Хоча більшість атівців є онуками дідів, що воювали і відстоювали незалежність країни. Їх приклад вони наслідували, і багато з них, як і їх діди, покладали своє життя.

Міністр МВС України Арсен Аваков на ситуацію відреагував миттєво: керівництво Дніпропетровської області та обласного центру звільнені з займаних посад, затримані особи з числа «тітушок».

Ветерани Другої світової — скільки вас залишилось справжніх

І ще кілька цифр для того, щоб мислити тверезо та розумно. Давайте порухаємо. Після закінчення Другої світової війни минуло вже аж 72 роки. Отже, наймолодшому ветерану зараз має бути не менше, ніж 91 рік (!). Враховуючи середню тривалість життя в Україні, а також природній біологічний фактор, то справжніх ветеранів, які реально брали участь в боях, має бути геть мало. А серед тих, хто живий, за станом здоров'я багато хто вже не може виходити на вулицю.

Та в колонах демонстрантів ситуація зовсім інша: «ветеранів, у которых вся грудь в орденах», хоч греблю гати. За віком і своїм зовнішнім виглядом, вони нагадалися ледь не на початку або відразу після війни. То хто ж ті люди?

В державі нараховується близько 1,2 млн. громадян, віднесених до категорії ветеранів війни, серед яких і ті, хто брав участь в бойових операціях, наприклад, десь біля Куби. Тільки цими травневими святами з Державного бюджету України було виплачено 1,2 млрд. гривень (!) на одноразову грошову підтримку ветеранів.

В Україні немає достовірних даних та реєстрів, які би достеменно засвідчили справжню кількість справжніх ветеранів Другої світової війни. Серед багатьох ветеранських організацій повно всіяких «весільних та ряжених» генералів, якихось дивних синів та дочок полку. Там дуже багато проїдисвітів та шарлатанів, які транжирають на себе гроші з Державного бюджету.

Тож, шахраїв і політичних спекулянтів — геть, досить танців на кістках. Загиблим героям — вічна шана та повага, живим ветеранам — любов народу та допомога держави. А самозванцям — ганьба!

Володимир ОБЖИЛАНСЬКИЙ

Допоможемо дітям разом!

Найбільш потрібними людьми для кожної дитини є її мама і тато. Батьки дають їй любов, величезну кількість уваги, турботу та ласку. На превеликий жаль, деякі діти зростають у неповних сім'ях.

Але найбільш шкода дітей-сиріт, в яких немає батьків, дітей-сиріт, яких залишили батьки та дітей позбавлених батьківського піклування. Вони потрапляють в сирітські будинки і потребують турботи та допомоги від чужих для них людей. Кожен з них мріє почути слова: «Одягайся, за тобою прийшли батьки».

Зрозуміло, що не кожен може усиновити дитину, але може віддати частинку своєї любові. Тож, не залишайтеся байдужими, не проходите повз біди маленьких людей, яким так потрібна турбота і любов.

Надання допомоги сирітським будинкам — це неймовірно важливий соціальний захід. Кожна людина, усвідомлюючи свою відповідальність за формування особистостей сиріт може допомогти їм вирости нормальними і повноцінними громадянами.

Організувати допомогу насправді не дуже складно, в цьому переконалися учні Утконосівської ЗОШ Ізмайльського району.

Адміністрація школи зв'язалася з керівництвом Ізмайльського дитячого будинку та дізналася, чого найбільше потребують діти. В рамках акції «Допоможемо дітям разом» учні школи зібрали багато іграшок та речей, канцтовари та придбали памперси.

7 квітня 2017 року група учнів, а саме учасники молодіжної агібригади за здоров'я «КЕМС+» разом з керівниками та соціальним педагогом школи, відвідали сирітський будинок. Де на них з радістю чекали декілька груп малюків віком від 4 до 7 років, привітні вихователі та персонал закладу.

Варто зауважити, що час, проведений на цьому заході в сирітському будинку, промайнув дуже швидко. Ці малюки, в яких немає батьків, радісно плескали в долоні, а їх оченята блищали від захоплення, адже учні Утконосівської школи подарували для них хвилини радості, які зігріли їхні серця. Учні показали великий концерт, та влаштували Флешмоб.

Одноразова допомога від учнів Утконосівської ЗОШ може стати вагомішою завдяки тому, що добрий приклад буде запозичений іншими небайдужими людьми.

Маленькі діти подарували учням море позитивних емоцій. Після відвідування сирітського будинку і надання маленької допомоги в учнів залишилися тільки найприємніші враження. Щиро віримо в те, що надалі таких дітей буде менше, а людей, що дарують тепло і радість — більше.

Інга БАБАЯН

КРАСИВИЙ ШТРИХ

«Чарівна скринька»: секрети арцизького мистецтва

Як сказано у Біблії, Бог створив людину по образу своєму. В чому подібність людини до Бога? Бог є творцем, і людина прагне та здатна творити. Вона творить від початку свого існування. Народна творчість була, є і буде. Народна творчість — це в основному ремесло, вид заняття, яке передається від діда-прадіда, ним може займатися як фахівець, так і аматор. Тож завдання керівника — розбудити в дітях ту божественну іскру творчості, яка закладена в них від природи. Допомогти їм усвідомити себе і своє прагнення творити.

Слово «декоративний» походить від латинського слова «прикрашаю». Людина старіється прикрасити своє оточення, а декоративне мистецтво — це вид образотворчого мистецтва, твори якого є узорами або предметами. І одні, і другі служать для прикраси. Наприклад, вишивка — це узор, яким прикрашають одяг, а вишита серветка чи розмальована ваза — це предмети, які самі прикрашені узорами.

Діти серед творів декоративного та прикладного мистецтва знаходяться 24 години на добу. Середовище активно впливає на них. Сьогодні декоративно-прикладне мистецтво розглядається як важлива художня цінність, що виконує численні функції — пізнавальну, комунікаційну, естетичну. Воно сприяє формуванню у дітей художньо-естетичного ставлення до дійсності, художнього пізнання світу та його

образної оцінки. Це передбачає наявність таких якостей, як відчуття краси та гармонії, вміння помічати прояви естетичного у повсякденному оточенні та усвідомлювати його.

Керівник гуртка декоративно-прикладного мистецтва «Чарівна скринька», який працює на базі АРБК, Вікторія Юріївна Прохорова 10 квітня провела майстер-клас для учнів 7 класу Арцизької ЗОШ I-III ступенів №5. Вікторія Юріївна ознайомила дітей з видами мистецтв, які можна опанувати, ставши членами гуртка «Чарівна скринька». Це:

- робота з солоним тістом;
- оригами: модульне, 3Д- оригами;
- вишивка стрічками;
- вишивка бісером;
- розпис акрилом;
- робота з макаронними виробами;
- створення виробів із лаку та дроту.

Головна мета роботи гуртка декоративно-прикладного мистецтва «Чарівна скринька» — показати дітям мистецтво в речах, які нас оточують, навчити робити відбір, давати естетичну оцінку творам. Навчити в оточуючих речах і декоративних творах бачити задум автора, відрізнити ексклюзив від промислових виробів, які тиражуються.

Присутні на заході мали змогу на лише побачити готові вироби з різних видів мистецтва, а й пробувати самим розпис акрилом по склу. Адже це дає можливість самореалізуватися, створюючи неповторні, ексклюзивні речі. Але і це ще не все! Речі створені власноруч дають неабияку радість не тільки майстру, а тим, хто дивиться на них, або отримує в подарунок. Найдорожчий подарунок для матері, або незабутній вірній подружці, або найцінніший для сестри чи братика, який не можливо придбати в жодному магазині. Хіба це не радість?

Цю науку, тобто декоративно-прикладне мистецтво, потрібно поважати тому, що це одна з найважливіших якостей та ідеологія оригінальності, яка впливає на розвиток суспільства, логічного мислення та знаходження чогось нового та прекрасного. Це теорія, яка буде розвивати у наших думках особливість, духовність та експерименти, які піднімають суспільство на новий кращий рівень розвитку.

Любов ТАРАНЕНКО